

підготовки, психологічний зміст поняття “задача” та особливості навчання розв’язуванню задач тощо.

Практична підготовка охоплює семінарські та практичні заняття, а також виробничу практику у закладах освіти. Ці форми роботи покликані сформувати в студентів уміння прогнозувати зміст освіти, який необхідно реалізувати засобами гурткової роботи, планувати навчально-виховну роботу, обирати форми гурткової роботи, виготовляти наочні посібники, оцінювати діяльність учнів, підбирати навчальний матеріал для конкретного заняття, складати розгорнутий конспект тощо. Науково-дослідницька підготовка може організовуватися шляхом підготовки доповідей, рефератів, комп’ютерних презентацій, курсових та дипломних робіт, що дає змогу здійснити ґрунтовну розробку однієї з тем та апробувати її під час проходження педагогічної практики.

Висновки. Підготовка майбутнього педагога до організації і функціонування гурткової роботи засобами спецкурсу “Гурткова робота з фізико-математичних дисциплін у закладах освіти” сприятиме більш якісній реалізації фізико-математичної освіти, яка враховує вікові та індивідуальні особливості учнів, традиції позаурочної роботи української школи, і забезпечить студентів уміннями і навичками, необхідними для ефективної роботи зі школярами. Подальшими напрямками досліджень може стати розробка змістового наповнення спецкурсу “Гурткова робота з фізико-математичних дисциплін у закладах освіти”.

Список використаних джерел

1. Алексюк А. М. Педагогіка вищої школи. Курс лекцій: Модульне навчання: навчальний посібник. Київ : ІСДО, 1993. 220 с.
2. Глузман А. В. Профессионально-педагогическая подготовка студентов университета: теория и опыт исследования: монография. Киев : Поисково-издательское агентство, 1998. 252 с.
3. Гончаренко С. У. Фундаментальність професійної освіти – потреба часу. *Педагогічна газета*. 2004. грудень. С. 3.
4. Зязюн І. Учитель у вимірах епох і цивілізацій. *Мистецтво та освіта*. 2008. № 3. С. 9–15.

Іван БУХУН

РОЛЬ МАЙСТЕРЕНЬ ВІЙСЬКОВОГО ЗВО У ФОРМУВАННІ ТЕХНОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ КУРСАНТІВ

Модернізація системи вищої освіти України, її орієнтація на оновлення змісту, форм і методів підготовки загострюють проблему формування професійної компетентності фахівців в умовах сьогодення (Глузман, 2009; Манько, 2000). З огляду на це, питання формування всіх складників професійної компетентності здобувачів вищої освіти набуває значної гостроти, адже фахівець, володіючи різноманітними педагогічними та виробничими технологіями зможе якнайкраще розв’язати сучасні проблеми обраної ним галузі професійної діяльності. Увага до технологічної компетентності майбутніх фахівців військової справи зумовлює пошуки ефективних шляхів, які забезпечують гарантоване досягнення якісного результату їхньої професійної діяльності.

Вивчення освітніх технологій за кордоном пов’язане з іменами Б. Блума, Д. Брунера, М. Вулмана, Г. Грейса, Дж. Керала, М. Кларка, П. Мітчелла, Р. Томаса, Д. Хамбліна та ін.; вагомий внесок у дослідження теоретичних і методичних основ освітніх технологій зробили відомі педагоги Ю. Бабанський, В. Беспалько,

М. Бершадський, П. Гальперин, М. Кларин, Л. Ланда, Г. Селевко, Н. Тализіна та ін. В українській теорії та практиці освіти технологічний підхід засновано А. Алексюком, Я. Бурлакою, І. Зязюном, В. Лозовою, І. Підласим та ін.; дослідженням освітніх технологій займаються відомі українські вчені С. Гончаренко, В. Євдокимов, В. Онищук, А. Нісімчук, О. Падалка, Г. Сазоненко, І. Смолюк, С. Сисоева та інші.

Задовго до поширення освітніх технологій у зарубіжній педагогіці, ідею про необхідність використання технологічного підходу у вихованні висловив А. Макаренко, обґрунтувавши основні етапи технологічного циклу та вказавши на потребу запровадити в педагогічних вишах педагогічно-технічну думку. Аналізові педагогічної технології А. Макаренка в контексті сучасної науки присвячене дисертаційне дослідження С. Карпенчук (Карпенчук, 2003); у багатьох публікаціях українських науковців зазначено, що автором ідеї технологізації виховання є саме А. Макаренко, який ще до виникнення термінів «технологія в освіті», «педагогічна технологія» у своєму творі «Педагогічна поема» вказував на значну схожість «між процесами виховання й звичайними процесами в матеріальному виробництві» (Макаренко, 1973, с. 440). У сучасних науках про освіту, зокрема – в професійній військовій освіті, в умовах складного-військово-політичного стану держави значної ваги набуває побудова системи підготовки фахівців з урахуванням вимог до високого рівня технологічної компетентності, що забезпечується першочергово під час проходження практик у майстернях військових ЗВО.

Майстерня з ремонту озброєння призначена для здійснення технічного обслуговування та ремонту озброєння з належним обладнанням (металорізальне, зварювальне та інше обладнання, прилади, стенди, інвентар, інструмент і приладдя, а також комплекти спеціального інструменту, приладів і пристроїв, що передбачені нормами утримання запасних частин і належності до озброєння). Така майстерня має ділянки для:

- ремонту стрілецької зброї та гранатометів;
- поновлення захисного покриття озброєння, ЗІБ (засобів індивідуального бронезахисту) та АО (активної оборони);
- ремонту та технічного обслуговування оптичних і артилерійських приладів;
- механічних робіт;
- ковальських і зварювальних робіт;
- столярних робіт;
- ремонту ЗІБ та АО (Положення «Про службу озброєння Національної гвардії України», 2015).

Керівництво майстерні (начальник, майстер з ремонту) забезпечує постійну готовність ремонтних засобів та особового складу до виконання завдань з ремонту й обслуговування озброєння та боєприпасів; виконання плану та якості ремонту озброєння, ЗІБ та АО, а також іншого військового майна; збереження матеріальної частини озброєння та боєприпасів, що ремонтуються, передачу курсантам особливостей технології їх ремонту (обслуговування), ремонтних засобів (матеріалів), дотримання порядку і правила їх використання. Майстерні отримують поповнення запасними частинами, агрегатами, інструментами, матеріалами та іншим майном, необхідним для функціонування та забезпечення практик курсантів; їхні працівники організовують правильне використання і зберігання обладнання, інструменту та інвентарю, вживають заходів щодо їх ремонту і збереження; ведуть облік технічного обслуговування і ремонту озброєння та боєприпасів, слідкують за виконанням та дотриманням особовим складом майстерні правил техніки безпеки і заходів пожежної безпеки; проводять з підлеглими заняття зі спеціальної підготовки; керують роботою техніків та майстрів з ремонту озброєння, перевіряють їхню роботу в процесі ремонту; вдосконалюють технологічне і спеціальне оснащення майстерні; узагальнюють та впроваджують передовий досвід

технічного обслуговування і ремонту озброєння та боєприпасів; перевіряють наявність, технічний стан і облік обладнання, інструменту, матеріалів і технічного майна, правильність використання обладнання та витрачання запасних частин тощо.

Майстерня з ремонту озброєння та боєприпасів є тим місцем, де відбувається збереження зразків військового майна, ремонт якого здійснюють у даний час, яке передбачає справний стан і постійну готовність до роботи устаткування забезпечує своєчасний і якісний ремонт озброєння та боєприпасів та ефективно навчання цьому майбутніх фахівців.

У підсумку виконання технологічних завдань різних видів практик у майстернях військового ЗВО майбутній фахівець знатиме матеріальну частину озброєнь та боєприпасів, правила їх технічного обслуговування та способи ремонту, а також правила експлуатації; володітиме закріпленим обладнанням та вмітиме працювати на ньому; утримуватиме в чистоті своє робоче місце, закріплене обладнання та інше майно; знатиме правила проведення огляду й підготовки до роботи інструменту та обладнання; дотримуватиметься встановлених правил техніки безпеки та пожежної безпеки, тобто – формуватиме власну технологічну компетентність.

Список використаних джерел

1. Глузман О. В. Базові компетентності: сутність та значення в життєвому успіху особистості. *Педагогіка і психологія*. № 2. 2009. С. 51–61.
2. Карпенчук С. Г. Педагогічна технологія А. С. Макаренка в контексті сучасної педагогіки : автореф. дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.01. Київ, 2003. 40 с.
3. Макаренко А. Педагогічна поема. Київ : Радянська школа. 1973. 510 с.
4. Манько Н. Н. Теоретико-методические аспекты формирования технологической компетентности педагога : дисс. ... канд. пед. наук : 13.00.01. Башкирский государственный педагогический университет. Уфа, 2000. 227 с.
5. Положення «Про службу озброєння Національної гвардії України». Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 03 червня 2015 року № 643. 20 с.
6. Селевко Г. Компетентности и их классификация. *Народное образование*. № 4. 2004. С. 138–143.

Анастасія ЧЕЧОТКА

ТРАДИЦІЙНІ ШЛЯХИ І ЗАСОБИ НАРОДНОГО ВИХОВНОГО ВПЛИВУ НА ОСОБИСТІТЬ В УКРАЇНСЬКІЙ ЕТНОПЕДАГОГІЦІ

Народна педагогіка українців – невичерпне джерело мудрості, духовного багатства, неповторних трудових шляхів і засобів впливу на особистість підростаючої людини. Народні традиції передбачали не лише трудові доручення, участь підростаючої зміни у процесі праці, а й широкий вплив на інтелектуальну, емоційну сферу майбутніх працівників. Підлітки, насамперед, пізнавали сенс життя, природу, своє місце в світі через активну участь у обрядах, святах, ритуалах, піснях, танцях, які виконували не лише функцію соціалізації особистості, а й були одним зі шляхів становлення загальної трудової спрямованості молодих людей. Виникнення обрядів зумовлювалося трудовою діяльністю людей та побутовими суспільними умовами; обряд пов'язаний з традицією чи звичаєм, але він супроводжує останні не впродовж усього часу їх функціонування, а лише в певний момент цього процесу; на ранніх етапах традиція чи звичай можуть не мати обрядової сторони; утворення обряду є завершальним етапом становлення традиції чи звичаю.

Обряд завжди пов'язаний з переломним моментом у житті людини. Він акумулює в собі думки та почуття, викликані виникненням, зміною чи закінченням важливого для